

words

Agatha Christie®

เหตุปริศนาที่บ้านเอนด์เฮาส์

Peril at End House

จุดปริศนา
แปล

ความโกลและการทรยศจะผลักดันทุกคบในบ้านนี้สู่หายนะ...

words
words without boundaries

เหตุปริศนาที่บ้านเอนด์เฮาส์

Peril at End House

อากาธา คริสตี้

เขียน

วู้ดพิกเกอร์

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

“เฮสติงส์ คุณมีแนวโน้มที่จะเลือกคนที่น่าจะเป็นน้อยที่สุดนะ
ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นเกิดจากการอ่านนิยายนักสืบมากเกินไป
ในชีวิตจริง แก่ในสิบเลยที่เดียวที่คนที่น่าจะเป็นมากที่สุด
และคนที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด คือคนที่ก่ออาชญากรรม”

- อากาธา คริสตี้

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

เหตุปริศนาที่บ้านเอนด์เฮาส์ Peril at End House

Words

ไมโครบริษัทยามรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **amarinbooks**   **Words publishing**

Peril at End House Copyright © 1932 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

www.agathachristie.com

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7691-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณแก้ว • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาธุกุล, นาคินทร์ รัชฎสุวรรณ

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก เกติพิบูล โหมดตาด

ออกแบบรูปเล่ม นวพรรษ เอื้อพิทยากร, สุวิสรา เล็กเลิศ, จิรณีย์ คำจันทร์

พิสูจน์อักษร ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว, ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล, พรทิพย์ รักษ์ทอง

คำนำสำนักพิมพ์

เหตุปริศนาที่บ้านเอนด์เฮาส์ คือผลงานคลาสสิกจากปลายปากกาของอากา คริสตี้ ซึ่งผู้อ่านหลายๆ คนชื่นชอบและลงความเห็นว่าสนุกที่สุดในครั้งนี้ แอร์กุล บัวโรต์ นักสืบอัจฉริยะต้องเผชิญกับคดีปริศนาเมื่อการพักผ่อนริมทะเลของเขาถูกขัดจังหวะด้วยเรื่องราวชวนขนลุกของนิก บักลีย์ หญิงสาวผู้รอดพ้นจากเหตุการณ์เฉียดตายอันน่าสยดสยองครั้งแล้วครั้งเล่า

บรรยากาศแปลกๆ ในบ้านเอนด์เฮาส์บนหน้าผาสูงชันบวกกับเบาะแสที่ซ่อนอยู่ในทุกคำพูดและทุกสายตา ทำให้บัวโรต์ต้องเร่งไขหวัพบริบเพื่อคลี่คลายแผนการร้ายก่อนที่เป้าหมายของฆาตกรจะถูกปองร้ายอีกครั้ง

นี่คือนิยายที่เต็มไปด้วยปริศนา การหักมุมเหนือความคาดหมาย และความตื่นเต้นในทุกหน้า เหตุปริศนาที่บ้านเอนด์เฮาส์ คือนิยายสืบสวนที่สนุกจนวางไม่ลง เตรียมสัมผัสความลับที่ซ่อนในเงามืด และร่วมไขคดีกับบัวโรต์ในเรื่องราวระทึกขวัญที่ยากจะลืมเลือนได้เลย

บทที่ 1

โรงแรมมาจสตึก

ผม คิดว่าไม่มีเมืองริมทะเลทางใต้ของอังกฤษแห่งใดมีเสน่ห์ดึงดูดใจเท่ากับเซนต์ลูอีก็แล้ว มันได้รับสมญานามอันเหมาะสมว่าราชินีแห่งเมืองริมทะเล และทำให้เราคิดถึงริเวียร่าขึ้นมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สำหรับผม ชายฝั่งคอร์นวอลล์นั้นน่าหลงใหลพอ ๆ กับชายฝั่งทางใต้ของฝรั่งเศส ทุกกระเบียดนิ้วเลยทีเดียว

ผมตั้งข้อสังเกตดังกล่าวต่อแอร์กูล บัวโรต์ เพื่อนผม “เมนูของเราในตู้เสียบียงเมื่อวานก็เขียนไว้อย่างนั้นเหมือนกัน มงนามี (เพื่อนยาก) เพราะฉะนั้นคุณไม่ใช่คนแรกที่คิดแบบนี้แน่”

“แต่คุณไม่เห็นด้วยหรือ”

เขายิ้มกับตัวเองและไม่ตอบคำถามของผมในทันที ผมจึงถามซ้ำ

“ขอโทษสักพันครั้งเถิด เฮสติงส์ ความคิดของผมกำลังเตลิดนะ เตลิดไปถึงดินแดนส่วนนั้นของโลกที่คุณเพิ่งเอ่ยถึงจริง ๆ”

“ทางใต้ของฝรั่งเศสนะรี”

“ใช่แล้ว ผมกำลังคิดถึงฤดูหนาวครั้งสุดท้ายที่ผมอยู่ที่นั่นและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น”

ผมจำได้ เกิดการฆาตกรรมขึ้นบนขบวนรถไฟสีน้ำเงิน และเรื่องลึกลับ - เรื่องราวแสนซับซ้อนชวนฉงน - ที่บัวโรต์ไขให้กระจ่างด้วยปฏิภาณ

อันแม่นยำตามปกติของเขา

“ผมละเอียดอยากให้ตัวเองอยู่กับคุณในตอนนั้นด้วยจริง ๆ” ผมพูดด้วยความเสียดายอย่างลึกซึ้ง

“ผมก็เหมือนกัน” ปัวโรต์ว่า “ประสบการณ์ของคุณคงจะมีค่าอย่างประเมินไม่ได้ต่อผมแน่”

ผมเหลือบมองเขาทางหางตา ผมไม่ไว้วางใจคำชมของเขา อันเป็นผลจากนิสัยที่ติดตัวมานาน แต่ท่าทางเขาดูจริงจังเต็มที่ และถึงอย่างไรก็ทำให้เขาจะไม่ชมจากใจจริงล่ะ ผมมีประสบการณ์มายาวนานมากเกี่ยวกับวิธีที่เขาใช้

“สิ่งที่ผมคิดถึงเป็นพิเศษก็คือจินตนาการอันบรรเจิดของคุณ เฮสติงส์” เขาพูดต่อด้วยท่าทางผัน ๆ “คนเราจำเป็นต้องมีเรื่องผ่อนคลายเบาสบายบ้าง จอร์จ คนรับใช้ของผมเป็นคนน่าชื่นชม บางครั้งผมก็ยอมให้ตัวเองหรือเรื่องบางอย่างด้วย แต่เขาช่างไม่มีจินตนาการเอาเสียเลย” ผมรู้สึกว่าการพูดนี้ของเขาดูไม่ค่อยเกี่ยวกับเรื่องที่คุยกันอยู่เท่าไร

“บอกผมหน่อยสิ ปัวโรต์” ผมพูด “คุณไม่เคยนึกอยากจะทำเรื่องกิจกรรมทั้งหลายของคุณขึ้นใหม่เลยหรือ ชีวิตเอื่อยเฉื่อยไม่ทำอะไรแบบนี้ -”

“เหมาะกับผมอย่างน่าชื่นชมเลยละ สหาย อะไรจะมีเสน่ห์มากกว่าการได้นั่งอาบแดดอีกเล่า อะไรจะยิ่งใหญ่ไปกว่าการได้ก้าวลงจากเวทีขณะที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดอีก ผู้คนพากันพูดถึงผมว่า ‘นั่นไงล่ะ แอร์กูล ปัวโรต์! - ผู้ยิ่งใหญ่! - ผู้ไร้เทียมทาน! - ไม่เคยมีใครเหมือนเขา และจะไม่มีวันมีด้วย!’ เอเบียง (เอาเถอะ) - ผมพอใจนะ ผมไม่ขออะไรมากกว่านี้หรอก ผมเป็นคนสงบเสงี่ยมเจียมตัว”

ผมคงไม่ใช่คำว่าสงบเสงี่ยมเจียมตัวหรอก ผมรู้สึกถึงความถือดีของเพื่อนตัวเล็กของผมไม่ได้ลดน้อยลงไปพร้อมกับอายุเลย เขาเอนร่างไปข้างหลังบนเก้าอี้ ลูบหนวดและเกือบจะครางเบา ๆ ออกมาด้วยความพอใจในตัวเอง

เรานั่งกันอยู่ที่เฉลียงของโรงแรมมาเจสติก ซึ่งเป็นโรงแรมที่ใหญ่ที่สุดในเซนต์ลู ตั้งอยู่บนอาณาบริเวณของตัวเองบนหัวแหลมที่มองออกไปเห็นทะเล ส่วนของโรงแรมที่ทอดอยู่ข้างล่างเรามีต้นปาล์มขึ้นกระจัดกระจาย

อยู่ทั่ว ทะเลเป็นสีน้ำเงินเข้มสวยงาม ท้องฟ้าใสกระจ่างและดวงอาทิตย์ส่องแสงร้อนแรงด้วยความมุ่งมั่นแบบที่ดวงอาทิตย์เดือนสิงหาคมควรจะส่อง (แต่ในอังกฤษมันมักไม่ค่อยเป็นอย่างนั้น) มีเสียงหึ่งของฝูงผึ้งดังอยู่อย่างแข็งขัน เป็นเสียงที่น่าฟัง – และโดยรวมแล้วก็คงไม่มีอะไรจะสมบูรณ์แบบไปกว่าเดิมได้

เราเพิ่งมาถึงเมื่อคืนนี้ และนี่เป็นเช้าแรกของการพักที่นี่ ซึ่งตั้งใจไว้ว่าจะอยู่ราวหนึ่งสัปดาห์ ถ้าสภาพอากาศเช่นนี้ยังดำเนินต่อไป เราก็น่าจะมีวันหยุดพักผ่อนที่แสนวิเศษ

ผมหยิบหนังสือพิมพ์กรอบเข้าที่หล่นจากมือขึ้นมาและอ่านข่าวประจำเช้าวันนั้นต่อ สถานการณ์การเมืองดูไม่น่าพอใจ แต่ก็ไม่น่าสนใจ มีข่าวเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นในจีน มีข่าวยืดยาวเกี่ยวกับข่าวลือการฉ้อโกงในย่านซิตี แต่โดยรวมแล้วก็ไม่มีข่าวอะไรที่น่าตื่นเต้นเร้าใจ

“มีข่าวแปลกๆ เกี่ยวกับไชนาก้าว” ผมตั้งข้อสังเกตขณะพลิกหน้าหนังสือพิมพ์

“แปลกมากเลยละ”

“มีคนตายอีกสองรายที่ลีดส์”

“น่าเสียใจเป็นที่สุด”

ผมพลิกหน้าหนังสือพิมพ์อีก

“ยังคงไม่มีข่าวเกี่ยวกับนักบินซีตันคนนั้นที่กำลังบินรอบโลก ใจกล้าน่าดูทีเดียว หนุ่มๆ พวกนี้ ไอ้เจ้าเครื่องสะเทินน้ำสะเทินบกที่ชื่ออัลบาทรอส นั้นคงเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่จริงๆ แะถ้าเขาหายสาบสูญไป แต่ทุกคนยังไม่ได้เลิกหวังกันหรอกนะ เขาอาจจะไปถึงเกาะสักแห่งในแปซิฟิกก็ได้”

“พวกชาวเกาะโซโลมอนยังกินคนอยู่เลยไม่ใช่หรือ” บัวโรต์ถามอย่างอารมณ์ดี

“เขาเป็นยอดคนโดยแท้ เรื่องพรรคนี้ทำให้เรารู้สึกว่าจริงๆ ที่เกิดมาเป็นคนอังกฤษ”

“มันก็ช่วยปลอบใจสำหรับการพ่ายแพ้ที่วิมเบิลดันได้แหละนะ” บัวโรต์ว่า

“ผม - ผมไม่ได้ตั้งใจ” ผมเริ่ม

เพื่อนผมโบกมือปฏิเสธความพยายามที่จะขอโทษของผมด้วยท่าทางงามสง่า

“ผมนะ” เขาประกาศ “ไม่ใช่พวกสะเทินน้ำสะเทินบกเหมือนเครื่องบินของกัปตันซีตันที่น่าสงสารนั้นหรอก แต่ผมคุ้นเคยกับหลายประเทศหลายวัฒนธรรม สำหรับคนอังกฤษนะ ผมมีความรู้สึกชื่นชมอย่างยิ่งมาตลอดอย่างที่คุณคงรู้ อย่างเช่นการที่พวกเขาอ่านหนังสือพิมพ์รายวันอย่างละเอียดลออทุกหน้านั้นไง”

ความสนใจของผมพุ่งหันไปสู่ข่าวการเมือง

“ดูเหมือนรัฐมนตรืมหาดไทยจะกำลังเจอศึกหนักมากทีเดียวนะ” ผมตั้งข้อสังเกตพร้อมกับหัวเราะหึๆ

“น่าสงสารนะ เขากำลังเดือดร้อนมาก นายคนนั้นนะ อ่า! ใช่ว่าเดือดร้อนมากถึงขนาดหันไปขอความช่วยเหลือจากผู้ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้อย่างที่พูดเลยเชียวละ”

ผมจ้องเขาเขม็ง

ปัวโรต์ยิ้มน้อยๆ ขณะตั้งจดหมายที่ได้รับเมื่อเช้านี้ซึ่งรัดไว้อย่างเรียบร้อยด้วยหนังยางออกมาจากกระเป๋า แล้วเลือกจดหมายฉบับหนึ่งโยนเข้ามาให้ผม

“มันต้องคลาดจากเราไปเมื่อวานนี้แน่ๆ” เขาบอก

ผมอ่านจดหมายฉบับนั้นด้วยความตื่นเต้นปนยินดี

“แต่ปัวโรต์” ผมร้องออกมา “นี่มันน่าปลื้มที่สุดเลยนะ!”

“คุณคิดอย่างนั้นหรือสหาย”

“เขาพูดถึงความสามารถของคุณด้วยถ้อยคำที่อบอุ่นที่สุดเลย”

“เขาพูดถูกแล้ว” ปัวโรต์พูดพร้อมกับหลบตาไปอย่างถ่อมตัว

“เขาขอให้คุณช่วยสืบเรื่องนี้ให้เขา - โดยถือว่าเป็นการช่วยเหลือโดยส่วนตัว”

“ประมาธนั้น นี่คุณไม่จำเป็นต้องทวนข้อความในนั้นให้ผมฟังก็ได้ คุณคงเข้าใจนะ เฮสติงส์ที่รัก ว่าผมอ่านจดหมายฉบับนี้มาแล้ว”

“ແຍ່ຈຣິງ” ພຣ້ອງ “ນີ້ຈະທຳໃຫ້ວັນພຸດພັກຜ່ອນຂອງເຣົາຕ້ອງຈບລຸງ”

“ไม่หрок ไม่ กัลเมว (สงบจิตใจหน่อย) – ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นหрок”

“แต่รัฐมนตรีมหาดไทยบอกว่าเรื่องนี้ด่วนนะ”

“เขาอาจจะพูดถูก - หรือไม่ถูกต้องก็ได้ นักการเมืองพวกนี้แหละดีตั้งแต่ง่ายจะตายไป ผมเคยเห็นกับตามาแล้ว ในที่ประชุมสภาผู้แทนที่ปารีส -”

“ใช่ๆ แต่ป๊อว์เวิร์ต เราควรจะต้องเตรียมการอะไรบางอย่างนะ รถด่วนไปลอนดอน ออกไปแล้วตอนเที่ยง เทียบต่อไป-”

“ใจเย็นๆ เฮสติงส์ ใจเย็นๆ ผมขอร้องละ! ข้างต้นเต้นหุ่นวายเสมอ
เลยนะ เรายังไม่ไปลอนดอนวันนี้หรอก - พรุ่งนี้ก็ไม่ไป”

“แต่จดหมายเรียกตัวนี้-”

“ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับผมเลย ผมไม่ได้สังกัดกองกำลังตำรวจของคุณ
นี่นา เฮสติ้งส์ ผมได้รับคำขอให้รับทำคดีในฐานะนักสืบเอกชน และผม
ปฏิเสธ”

“คุณปฐวิเสธรี่”

“แน่นอน ผมเขียนตอบไปอย่างสุภาพที่สุด บอกว่าเสียใจ ขออภัย และอธิบายว่าผมกำลังเคร่งเครียดอดทนทุกอย่างสิ้นเชิง - จะทำอย่างไรได้ ผมน่าจะเกษียณแล้ว - จบแล้ว”

“คุณยังไม่จบนะ” ผมอุทานเสียงอบอุน

ป่วยโรคติดต่อเข้ามามาก

“สหายที่ดีย่อมพูดอย่างนี้ – เหมือนสุนัขที่ซื่อสัตย์ แล้วคุณก็มีเหตุผลด้วย พวกเชลลีสี่เท้านั้นนะ มันยังทำงานอยู่ – ระเบียบบอย วิธีการเอย – มันก็ยังคงอยู่ตรงนั้น แต่เมื่อผมเกษียณแล้วนะสหาย ผมก็เกษียณ! มันจบลงแล้ว! ผมไม่ใช้หนังยอตนนิยมที่เปิดการแสดงรอบโลกเพื่ออำลาเวทีเป็นสิบครั้ง ผมขอพูดอย่างใจกว้างว่าให้พวกหนุ่ม ๆ ได้แสดงฝีมือบ้าง พวกเขาอาจจะทำอะไรที่สร้างชื่อเสียงให้ตัวเองก็ได้ ผมไม่แน่ใจหรอก แต่พวกเขาอาจทำได้ ถึงยังไงพวกเขาก็จะทำได้ดีพอสมควรในเรื่องยุ่งยากของรัฐมนตรีมหาดไทยนี้ ซึ่งจะต้องนำเปื้อนอย่างไม่ต้องสงสัยเลย”

“แต่ปัวโรต์ คำชมในจดหมายล่ะ!”

“ผมน่าจะอยู่เหนือคำชมเชย ถ้ารัฐมนตรีมหาดไทยรู้จักคิด เขาก็จะตระหนักว่า ความช่วยเหลือของผมจะทำให้ทุกอย่างสำเร็จเรียบร้อย แต่จะทำได้ เขาช่างโศคร้าย เพราะแอร์กูล บัวโรต์ ไชคดีสุดท้ายไปแล้ว”

ผมมองหน้าเขา ในส่วนลึกของหัวใจ ผมประณามความต้อตึงของเขา การไชคดีนี้อาจจะเพิ่มความยิ่งใหญ่ให้กับชื่อเสียงที่โด่งดังไปทั่วโลกอยู่แล้วของเขาก็ได้ ถึงกระนั้นผมก็อดไม่ได้ที่จะชื่นชมความหนักแน่นมั่นคงของเขา

จู่ๆ ผมก็เกิดความคิดอย่างหนึ่งและยิ้มออกมา

“ผมสงสัย” ผมพูด “ว่าคุณไม่ได้กลัวไข้ไหม คำชมที่เน้นหนักขนาดนั้นนะ กลัวยกกลมพระเจ้าให้ใจอ่อนได้เลยนะ”

“เป็นไปได้” เขาตอบ “ที่ใครจะสั่นคลอนการตัดสินใจของแอร์กูล บัวโรต์”

“เป็นไปได้สิ บัวโรต์”

“คุณพูดถูก มงนามี เราไม่ควรใช้คำพูดอย่างนั้น เอมาฟัว (แล้วก็จริง ๆ นะ) ผมไม่ได้พูดว่าถ้ามีกระสุนสักลูกยิงถูกผมข้างศีรษะผม ผมจะไม่ยอมสลับเรื่องนั้นะ! ถึงยังไงเราก็ยังเป็นคนอยู่!”

ผมยิ้ม กรวดเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งเพ็งกระเด็นมากระทบเฉลียงข้างตัวเรา และการเปรียบเทียบอย่างเปี่ยมจินตนาการของบัวโรต์ก็สะกิดจินตนาการของผมด้วย เขาก็มองหยิบกรวดก้อนนั้นขึ้นมาขณะที่พูดต่อไป

“ใช่ - เราเป็นคน เราเป็นเหมือนสุนัขที่กำลังหลับสนิท - อย่างสบายใจ แต่สุนัขที่หลับอยู่ก็อาจถูกปลุกให้ตื่นได้ มีสุภาษิตในภาษาของคุณที่ว่าไว้ประมาณนั้น”

“อันที่จริงนะ” ผมพูด “ถ้าคุณเจอกริซปอกอยู่ข้างหมอนตอนเช้าวันพรุ่งนี้ - ก็ขอให้หาอาชญากรที่เอามันปักไว้ตรงนั้นจงระวังตัวไว้เถิด!”

เขาพยักหน้า แต่ด้วยท่าทางออกจะใจลอย

ทันใดนั้นเอง ผมก็ต้องแปลกใจที่เขาลุกขึ้นและลงบันไดสองสามขั้นที่ทอดจากเฉลียงลงสู่สวน ขณะที่เขาเดินลงไป หญิงสาวคนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้น เธอรีบร้อนเดินตรงเข้ามาหาเรา

ผมเพิ่งจะซึมซับความรู้สึกว่า เธอเป็นหญิงสาวที่สวยงามน่ารักอย่างยิ่ง

ตอนที่ความสนใจถูกดึงไปหาบัวโรต์ ซึ่งเดินไม่ดูตาม้าตาเรือจนสะดุดรากไม้ ล้มลงเสียงดัง ตอนนั้นเขาอยู่ข้างๆ หญิงสาว ผมกับเธอจึงช่วยกันพยุงเขา ลุกขึ้นยืน เป็นธรรมดาที่ผมจะมุ่งความสนใจไปยังผู้เป็นสหาย แต่กระนั้น ผมก็รับรู้ได้ถึงเรื่อผมสีเข้ม ใบหน้าออกจะชุกชุน และดวงตาโตสีน้ำเงินเข้ม ของเธอ

“ขอภัยสักพันครั้งเถอะครับ” บัวโรต์เอ่ยตะกุกตะกัก “มาดมัวแซล คุณช่างใจดีเป็นที่สุด ผมเสียใจเหลือเกินครับ - โอ๊ย! - เจ็บเท้าเสียจริง เปลาๆ ไม่มีอะไรหรอกครับ - แค่อ้าเท้าพลิกเท่านั้นเอง อีกเดี๋ยวเดี๋ยวก็หาย แต่ ถ้าคุณช่วยผมได้นะ เฮสติ้งส์ - คุณกับมาดมัวแซลช่วยกันหน่อยได้ไหม ถ้าเธอจะเมตตาละก็ ผมอายุจริงที่จะขอให้เธอช่วย”

ในไม่ช้าเราก็ช่วยกันพาบัวโรต์ไปนั่งบนเก้าอี้ที่เอนเสียง โดยผมกับ หญิงสาวพยุงคนละข้าง จากนั้นผมเสนอว่าจะไปตามหามา แต่เพื่อนผม ปฏิเสธเสียงเรียบขาด

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ผมบอกคุณแล้ว แค่อ้าเท้าพลิกเท่านั้นเอง ตอนนี้นะเจ็บอยู่ แต่เดี๋ยวก็หาย” เขาทำหน้าเหยเก “เห็นไหม ในเวลาแค่ไม่กี่เดี๋ยว ผมก็คงจะลืมไปแล้ว มาดมัวแซลครับ ผมขอขอบคุณสักพันครั้ง คุณช่างใจดี ที่สุด เชิญนั่งก่อนสิครับ”

หญิงสาวนั่งเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” เธอว่า “แต่ถ้าคุณยอมให้หมอมาดูอาการสักหน่อย ก็ดีนะคะ”

“มาดมัวแซลครับ ผมขอรับรองเลยว่ามัน *บาగాเตล!* (เล็กน้อยมาก) ความยินดีที่ได้พบคุณทำให้ความเจ็บปวดหายไปเรียบร้อยแล้วครับ”

หญิงสาวหัวเราะ

“ดีแล้วละค่ะ”

“ค็อกเทลสักหน่อยไหมครับ” ผมเสนอ “ได้เวลาพอดี”

“เอ้อ -” เธอลังเล “ขอบคุณมากค่ะ”

“มาร์ตินี่นะคะ?”

“ค่ะ ขอเป็น - ดรายมาร์ตินี่นะคะ”

ผมผละออกมา พอกลับไปหลังจากล้างเครื่องต้มแล้ว ผมก็พบว่าบัวร์ตกับหญิงสาวกำลังคุยกันอย่างออกรส

“ลองนึกดูสิ เฮสติงส์” เขาพูด “บ้านหลังนั้น – ตรงปลายแหลมนั้นนะ – บ้านที่เราชื่นชอบกันนักหนา เป็นของมาดมัวเซลคนนี้”

“จริงหรือ” ผมพูด แม้จะนึกไม่ออกว่าเคยแสดงความชื่นชมไปตั้งแต่เมื่อไร อันที่จริงผมแทบไม่สังเกตเห็นบ้านหลังนั้นเลยด้วยซ้ำ “มันดูค่อนข้างน่ากลัวแล้วก็น่าประทับใจอยู่นะครับ ที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวทางไกลอย่างนั้น”

“มันชื่อเอนด์เฮาส์ค่ะ” หญิงสาวบอก “ฉันรักบ้านนั้น – แต่มันเป็นบ้านเก่าแก่ทรุดโทรม ไกลห่างเต็มทีแล้วค่ะ”

“คุณเป็นสมาชิกคนสุดท้ายในตระกูลเก่าแก่สักตระกูลหรือครับ มาดมัวเซล”

“โอ! พวกเราไม่ใช่คนสลักสำคัญอะไรหรอกค่ะ แต่พวกบั๊กลีย์อยู่ที่นั่นมาสองหรือสามร้อยปีแล้ว พี่ชายฉันเสียชีวิตไปเมื่อสามปีก่อน ฉันจึงเป็นสมาชิกคนสุดท้ายของตระกูลค่ะ”

“น่าเศร้านะคะครับ คุณอยู่ที่นั่นคนเดียวหรือครับ มาดมัวเซล”

“โอ้! ฉันไม่ค่อยได้อยู่ที่นั่นหรอกค่ะ และตอนที่อยู่ก็มักจะมีผู้คนไปๆ มาๆ ครึกครื้นเสมอ”

“สมัยใหม่จ้ะนะคะครับ ผมกลับนึกภาพคุณอยู่ในคฤหาสน์ลึกลับมืดทึมมีคำสาปของตระกูลคอยตามหลอกหลอนเสียได้”

“แหม วิเศษจังเลย! คุณนี่ช่างมีจินตนาการบรรเจิด ไม่หรอกค่ะ ที่นั่นไม่มีผีสิง หรือถ้าจะมี ก็เป็นผีที่ใจดี ฉันรอดตายอย่างหวุดหวิดถึงสามครั้งในเวลาสามวันเลยนะคะ เพราะฉะนั้นชีวิตฉันต้องมีผีคุ้มแน่”

บัวร์ตนั่งตัวตรงอย่างสนใจ

“รอดตายหรือครับ ฟังดูน่าสนใจเชียวครับ มาดมัวเซล”

“โอ้! ไม่ได้น่าตื่นเต้นอะไรนักหรอกค่ะ แค่อุบัติเหตุเท่านั้นเอง” เธอสะบัดหน้าหนีเมื่อต่อตัวหนึ่งบินผ่าน “น่ารำคาญตัวต่อพวกนี้จัง รังของพวกมันต้องอยู่แถวนี้แน่”

“ฟังกับต่อ – คุณไม่ชอบมันหรือครับ มาดมัวเซล คุณเคยถูกมันต่อย

เอาหรือ”

“เปล่าค่ะ - ฉันเกลียดที่มันบินเฉียดหน้าเราไปนิดเดียวนะคะ”

“ผึ้งในหมวกผ้า” บัวโรต์ว่า “สำนวนอังกฤษของคุณไงครับ”

ตอนนั้นเองคือกลศึกมาถึง เราต่างชูแก้วขึ้นและกล่าวถ้อยคำไร้สาระที่พูดกันทั่วไป

“จริงๆ แล้วฉันมีกำหนดจะไปดื่มค็อกเทลของโรงแรม” คุณบัลลีย์บอก “ฉันว่าเขาคงสงสัยกันว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน”

บัวโรต์กระแอมและวางแก้วลง

“อา! เพื่อดื่มช็อกโกแลตเข้มข้นอร่อยๆ ลึกแก้ว” เขาพิมพ์ “แต่ในอังกฤษที่เขาไม่ทำเครื่องดื่มอย่างนั้นกัน ถึงกระนั้นในอังกฤษ คุณก็มีธรรมเนียมที่น่าพอใจมากอยู่หลายอย่าง พวกสาวๆ ที่สวมหมวกบ้าง ไม่สวมบ้าง - ช่างน่ารัก - ช่าง่ายตายนัก -”

หญิงสาวจ้องเขา

“คุณหมายความว่ายังไงคะ ทำไมพวกเธอถึงไม่ควรทำอย่างนั้นคะ”

“คุณถามก็เพราะคุณยังสาว - สาวเหลือเกิน มาดมัวแซล แต่สำหรับผมแล้ว สิ่งที่คุณควรจะทำก็คือทรงผมสูงๆ แข็งๆ - อย่างนั้น - กับหมวกที่มีเข็มหมุดติดไว้เยอะแยะ - ลา - ลา - ลา - เฮลา (ตรงนี้ - ตรงนั้น - ตรงโน้น - แล้วก็ตรงนั้น)”

เขาทำไม้ทำมือจิ้มอากาศแรงๆ ลีครั้ง

“แต่มันจะต้องไม่สลายหัวเป็นที่สุดเลย!”

“อา! ผมควรจะคิดอย่างนั้นนะ” บัวโรต์พูด ไม่มีหญิงผู้สะละซีพเพื่อศาสนาคนใดจะพูดอย่างเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกได้มากกว่านั้นอีกแล้ว “เวลาลมพัดมามันช่างวุ่นวายน่าปวดหัวไปหมด - มันทำให้คุณเกิดอาการไมเกรน”

คุณบัลลีย์ดึงหมวกสักหลาดปีกกว้างเรียบๆ ที่เธอสวมอยู่ออกมาและโยนลงข้างตัว

“แล้วตอนนี้เราก็กทำอย่างนี้” เธอหัวเราะ

“ซึ่งเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลและมีเสน่ห์มาก” บัวโรต์ว่าพร้อมกับโค้ง

เล็กน้อย

ผมมองดูเธอด้วยความสนใจ ผมสีเข้มของเธอยุ่งเล็กน้อย ทำให้เธอดูเหมือนนางเอลฟ์ รูปร่างหน้าตาโดยรวมของเธอนั้นดูคล้ายนางเอลฟ์อยู่แล้ว ทั้งใบหน้าเล็กรูปดอกแพนซีมีชีวิตชีวา ดวงตาโตสีน้ำเงินเข้ม และอะไรอย่างอื่นอีก – บางสิ่งบางอย่างที่ตามหลอนและประทับใจ มันคือท่าทางไม่ยี่หระต่อสิ่งใดหรือเปล่านะ ได้ดวงตาเธอมีเงาสีคล้ำ

เฉลี่ยที่เรานั่งอยู่เป็นแห่งที่ที่ไม่ค่อยมีใครใช้ ส่วนเฉลี่ยใหญ่ที่คนส่วนมากนั่งกันอยู่เลยหัวมุมไปนิดเดียว ตรงจุดที่หน้าผาลาดเอียงลงสู่ท้องทะเลจากหัวมุมที่ว่า ตอนนี้มีชายคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้น เขาเป็นชายหน้าแดง ท่าทางร่าเริงไร้กังวล – แบบพวกกะลาสี

“ผมนึกไม่ออกจริงๆ ว่าแม่นั้นหายไปไหน” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ตั้งมาถึงตรงที่เรา นั่งได้อย่างง่ายดาย “นิค – นิก”

คุณบัลลิ้งลุกขึ้น

“ฉันรู้ว่าพวกนั้นกำลังเริ่มเป็นห่วง เฮ้ – จอร์จ – ฉันอยู่นี่”

“เฟร็ดดีกำลังง่วนอย่างเต็มที่จนจะแยกอยู่แล้ว มานี่เถอะ แม่หนู”

เขาเหลือบมองบัวโรตด้วยความอยากรู้อยากเห็นอย่างเปิดเผย เพราะบัวโรตคงต้องแตกต่างจากเพื่อนฝูงส่วนใหญ่ของนิกอย่างมากแน่ๆ

หญิงสาวรีบแนะนำให้รู้จัก

“นี่นาวาโท ซัลเลนเจอร์ค่ะ – เอ้อ –”

แต่ผมต้องแปลกใจที่บัวโรตไม่ได้บอกชื่อเสียงเรียงนามที่เธอกำลังรออยู่ เขากลับลุกขึ้นยืน โค้งอย่างมีพิธีรีตองยิ่ง และพึมพำว่า

“แห่งราชนาวิอังกฤษ ผมชื่นชมยกย่องราชนาวิอังกฤษมากทีเดียวครับ”

คำพูดทำนองนี้ไม่ใช่คำพูดที่คนอังกฤษพร้อมจะชื่นชมทันที นาวาโท ซัลเลนเจอร์หน้าแดง และนิก บัลลิ้ง เข้าควบคุมสถานการณ์

“ไม่เอา่น่า จอร์จ อย่ามัวแต่จ้องตาค้างอย่างนั้นสิ ไปตามหาเฟร็ดดีกับจิมกันเถอะ”

เธอยืมให้บัวโรต

“ขอบคุณสำหรับค็อกเทลนะคะ ฉันหวังว่าข้อเท้าคุณจะไม่เป็นไร”

เธอพยักหน้าให้ผมขณะเลื่อนมือเข้าไปคล้องแขนนายทหารเรือ แล้วทั้งสองก็เดินลับมหายไป

“ถ้าอย่างนั้น นั่นก็คือเพื่อนคนหนึ่งของมาดามแซล” บัวโรต์พิมพ์อย่างครุ่นคิด “หนึ่งในผู้คนที่ครีกรื่นของเธอ แล้วเขาละ เป็นยังไง ไหนลองแสดงความเห็นอย่างผู้เชี่ยวชาญของคุณมาหน่อยซิ เฮสติงส์ เขาเป็นคนที่แบบที่คุณเรียกว่าคนดีหรือเปล่า”

ผมเงยบอญครู่หนึ่ง เพื่อพยายามตัดสินใจว่าบัวโรต์คิดว่าผมควรจะเข้าใจคำว่า “คนดี” ว่าอย่างไรแน่ แล้วผมก็ตอบรับไปอย่างไม่แน่ใจ

“เขาดูใช้ได้นะ - ใช่” ผมว่า “เท่าที่เราจะบอกได้จากการดูแค่ผืนๆ นะ”

“ผมยังสงสัยอยู่” บัวโรต์พูด

หญิงสาวทั้งหมดกไว้ บัวโรต์ก็ลงไปหยิบมันขึ้นมามหุรอบนั้วอย่างใจลอย

“เขามิตองแตรส (ความรู้สึกรักใคร่) ต่อเธอหรือเปล่า คุณคิดว่ายังงิเฮสติงส์”

“บัวโรต์ที่รัก! ผมจะบอกได้ยังงิเล่า เอ้า - ส่งหมวกนั้นมาให้ผม คุณผู้หญิงจะต้องการมัน ผมจะเอาไปให้เธอเอง”

บัวโรต์ไม่สนใจคำขอของผม เขายังคงหมุมนั้วซ้ำๆ รอบนั้วต่อไป

“ปาวีองกอร์ ซามามุส (ไม่เอาน่า นั่นทำให้ผมขำนะ)”

“จริง ๆ นะ บัวโรต์!”

“ใช่แล้วสหาย ผมเริ่มแก่แล้วก็ทำตัวเหมือนเด็ก ๆ ใช่มั้แหละ”

ประโยคนั้นช่างตรงกับที่ผมรู้สึกจนผมถึงกับงไปเล็กน้อยที่ไดยีนคนเอ่ยเป็นคำพูดออกมา บัวโรต์หัวเราะหึ ๆ นิดหน้อย จากนั้นก็เอนตัวมาข้างหน้าและยกนั้วแตะข้างงมุก

“แต่ไม่หรง - ผมไม่ได้ังเำเตำตุนอย่างที่คุณคิดนะ! เราจะคินหมวกนั้น - รับรงได้ - แต่ไม่ใช่วันนี้! เราจะเอามันไปคินที่บ้านเอนด์เฮาส์ เราจะได้มีโอกาสพบคุณนิกเจ้าเสนห์อีกยังงิละ”

“บัวโรต์” ผมพูด “ผมเชื่อว่าคุณตกหลุมรักเข้าแล้วละ”

“เธอเป็นผู้หญิงน่ารัก - ไม่ใช่มั้”

“อ้าว – นี่คุณพูดเองนะ มาถามผมทำไม”

“ก็เพราะว่า อนิจจา! ผมไม่อาจตัดสินได้นะสิ สำหรับผมแล้ว ทุกวันนี้ อะไรที่อ่อนเยาว์ก็สวยทั้งนั้นแหละ *เมอแนส – เมอแนส* (ความอ่อนเยาว์)... มันเป็นโคกนาฏกรรมของคนอายุอย่างผม แต่คุณ – ผมขอวิงวอนละ! เป็นเรื่องธรรมดาที่วิจารณ์ญาณของคุณจะไม่ทันสมัย ในเมื่อคุณอยู่ในอาร์เจนตินา ตั้งนานขนาดนั้น คุณขึ้นชมรูปร่างของเมื่อห้าปีที่แล้ว แต่ถึงยังไงคุณก็ทันสมัยใหม่กว่าผมแน่ เธอสวยน่ารัก – ไซ้ใหม่ เธอมีเสน่ห์ดึงดูดคนทุกเพศ ไซ้ใหม่”

“เพศเดียวก็พอแล้ว บัวโรต์ ผมขอบอกว่าคำตอบเป็นไปในทางตอบรับ อยู่มากที่สุดทีเดียว ทำให้คุณถึงสนใจสุภาพสตรีผู้นี้มากขนาดนั้นะ”

“ผมสนใจจริง”

“อ้าว – ก็ดูสิ่งที่คุณเพิ่งพูดออกมาสิ”

“คุณกำลังเข้าใจผิดแล้ว *มวงนามี* ผมอาจสนใจคุณสุภาพสตรีคนนี้ – ก็จริงอยู่ – แต่ผมสนใจหมวกของเธอมากกว่าเยอะเลยละ”

ผมจ้องเขา แต่บัวโรต์มีท่าทีจริงจังเต็มที่

เขาพยักหน้าให้ผม

“ใช่แล้ว เฮสติงส์ หมวกใบนี้แหละ” เขายืนยันมาทางผม “คุณเห็นเหตุผลที่ผมสนใจหรือเปล่า”

“มันเป็นหมวกที่สวยงามดี” ผมพูดอย่างงุนงง “แต่ก็เป็นหมวกธรรมดาๆ ใบหนึ่ง พวกผู้หญิงใส่หมวกแบบนี้กันถมไป”

“ไม่เหมือนใบนี้หรอก”

ผมมองดูหมวกอย่างละเอียดกว่าเดิม

“คุณเห็นอะไร เฮสติงส์”

“หมวกสักหลาดสีน้ำตาลอมเทาเรียบๆ ใบหนึ่ง แบบสวย –”

“ผมไม่ได้ขอให้คุณบรรยายหมวกใบนี้นะ เห็นได้ชัดว่าคุณไม่เห็นเกือบจะเหลือเชื่อเลย เฮสติงส์ผู้นำสงสารของผม ที่คุณแทบจะมองอะไรไม่เห็นเอาเสียเลย! มันทำให้ผมอัศจรรย์ใจทุกครั้งไป! แต่ฟังนะ สหายใจที่รักของผม – ไม่จำเป็นต้องใช้เซลล์สีเทาเลย – แค่ว่าก็พอแล้ว ดูลิ – ดูลิ –”

และแล้วในที่สุด ผมก็เห็นสิ่งที่เขาพยายามตั้งให้ผมสนใจ หมวกที่หมุนไปช้าๆ บนนิ้วเขา และนิ้วนั้นก็สอดทะลุรูรูหนึ่งบนปีกหมวกอย่างเรียบง่าย เมื่อเขาเห็นว่าผมตระหนักในความหมายของเขาแล้ว บัวโรต์ก็ดึงนิ้วออกและยื่นหมวกมาทางผม มันเป็นรูเล็กๆ ที่เรียบเนียน ค่อนข้างกลม ผมนึกไม่ออกว่ามันมีไว้ทำไม ถ้าหากว่ามันมีวัตถุประสงค์อยู่บ้างละก็

“คุณสังเกตท่าทางที่มอดมัวแซลนิคผงะตอนที่ต่อบินผ่านไหม ผึ้งในหมวกผ้า-รูในหมวกใบนี้”

“แต่ต่อไม่มีทางเจาะรูอย่างนั้นได้หรอก”

“นั่นยังงั้นเล่า เฮสติงส์! หัวไวดีแท้! มันทำไม่ได้ แต่ลูกกระสุนทำได้ มงแซร์! (เพื่อนรัก!)”

“ลูกกระสุนนั้นหรือ”

“แม่วี! (ใช่แล้วละ!) ลูกกระสุนอย่างนี้ไง”

เขายื่นมือที่มีวัตถุเล็กๆ ขึ้นหนึ่งบนฝ่ามือออกมา

“กระสุนใช่แล้ว มงนามิ มันคือสิ่งที่กระทบเจ็ลียงตอนที่เรากำลังคุยกันเมื่อสักครู่นี้เอง กระสุนที่ใช้แล้ว!”

“คุณหมายความว่า-”

“ผมหมายความว่า ถ้าเลื่อนไปแค่นิ้วเดียว รูนั้นก็จะมีเจาะทะลุหมวกหรอก แต่จะเจาะทะลุหัวแทน ที่นี้คุณเห็นแล้วใช่ไหมว่าทำไมผมถึงสนใจ เฮสติงส์ คุณพูดถูกแล้วสหาย ตอนที่บอกผมว่าอย่าใช้คำว่า ‘เป็นไปได้’ ใช่-เราเป็นคนนั้นะ! อ้อ! แต่เขาทำผิดมหันต์เลย เจ้าว่าที่ฆาตกรคนนั้นะ เขายังเหยื่อห่างจากแอร์กูล บัวโรต์ สิบกว่าหลา! สำหรับเขาแล้ว มันเป็นเวลาไมเวสซิ่งส์ (โอกาสที่พลาดไป) จริงๆ แต่ที่นี้คุณเห็นแล้วใช่ไหมว่า ทำไมเราถึงต้องไปที่บ้านเอนด์เฮาส์และติดต่อกับมอดมัวแซล รอดตายอย่างหวุดหวิดสามครั้งในเวลาสามวัน เธอพูดไว้อย่างนั้น เราต้องลงมือโดยเร็วแล้ว เฮสติงส์ อันตรายอยู่ใกล้มากเลยละ”

บทที่ 2

บ้านเอนด์เฮาส์

“ปัวโรต์” ผมเอ๋ยขึ้น “ผมกำลังใช้ความคิดอยู่”

“เป็นการออกกำลังที่น่าชื่นชมนะสหาย ทำต่อไปเถอะ”

เรากำลังนั่งเผชิญหน้ากันขณะรับประทานอาหารกลางวันที่ได้ะเล็ๆ
ติดซุ้มหน้าต่าง

“กระสุนนัดนั้นมันต้องถูกยิงมาก่อนข้างใกล้เราทีเดียวนะ แต่เรา
กลับไม่ได้ยินเสียง”

“แล้วคุณคิดว่าในความสงบนิ่งเงียบ มีเพียงเสียงคลื่นซัดดังมา เรา
ควรจะได้ยินอย่างนั้นหรือ”

“มันแปลกอยู่นะ”

“ไม่ มันไม่แปลกหรอก เสียงบางอย่าง – เราจะชินกับมันอย่างรวดเร็ว
จนแทบไม่สังเกตว่ามีเสียงนั้นดังอยู่ ตลอดเช้านั้นะสหาย พวกเรารีบวิ่งไปมา
รับส่งคนในอ่าวไม่หยุด ตอนแรกคุณก็บ่น – แต่ไม่นาน คุณก็ไม่ได้ยินมัน
ด้วยซ้ำ แต่มาฟัว (จริงๆ นะ) ต่อให้ยิงปืนกล คุณก็แทบจะไม่ได้ยินเสียงมัน
ด้วยซ้ำเวลาที่เรือพวกนั้นแล่นอยู่ในทะเลนะ”

“อืม จริงทีเดียว”

“อา! ว้าวลา (นั่นไงละ)” ปัวโรต์พิมพ์ “มาดมัวแซลกับเพื่อนๆ ของเธอ
ดูเหมือนพวกเธอมากินกลางวันกันที่นี่ และดังนั้นผมต้องคั่นหมวกให้เธอ

แต่ไม่ว่าจะยังไง เรื่องนี้ก็ร้ายแรงพอที่จะทำให้เราต้องไปเยือนที่นั่น”

เขาผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้อย่างว่องไว รีบเดินตัดข้ามห้อง และยื่นหมวกพร้อมกับโค้งให้ ขณะที่คุณบัลลีย์กับเพื่อนๆ กำลังนั่งลงที่โต๊ะ

ในกลุ่มประกอบด้วยสี่คน คือนิก บัลลีย์, นาวาโท ชลเลนเจอร์ กับชายหญิงอีกอย่างละคน จากจุดที่เรานั่ง เรามองเห็นคนกลุ่มนี้ได้ไม่ชัดเลย บางครั้งบางครั้ง เสียงหัวเราะของนายทหารเรือจะดังกังวานขึ้น ท่าทางเขาดูเป็นคนง่ายๆ อัจฉริยะดี และผมก็นึกชอบเขาเข้าแล้ว

เพื่อนผมเสียบไปและดูใจลอยระหว่างรับประทานอาหาร เขาบิขนมปังเป็นชิ้นเล็ก ๆ ทำท่าทางยุกยิกแปลก ๆ และจัดข้าวของทุกอย่างบนโต๊ะให้เรียบร้อย ผมพยายามชวนคุย แต่พอไม่ได้รับการตอบสนองก็เลิกไปในไม่ช้า

บัวโรตียังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะหลังจากรับประทานอาหารเหนื่อยหมดไปนานแล้ว อย่างไรก็ตาม ทันทีที่อีกคณะออกจากห้อง เขาก็ลุกขึ้นยืนเช่นกัน คนกลุ่มนั้นกำลังเข้าไปนั่งกันที่โต๊ะตัวหนึ่งในห้องพักผ่อนตอนที่บัวโรตีก้าวฉับ ๆ เข้าไปหาด้วยท่าทางแบบทหาร และพูดกับนิกโดยตรง

“มาดมัวแซลครับ ผมขอคุยอะไรกับคุณเล็กน้อยนะครับ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว ผมตระหนักถึงความรู้สึกของเธอได้ชัดเจนทีเดียว เธอกำลังกลัวว่าชาวต่างชาติตัวเล็กท่าทางแปลก ๆ คนนี้จะสร้างความรำคาญให้ ผมอดเห็นใจเธอไม่ได้ ด้วยรู้ว่ามันจะต้องดูเป็นอย่างไรในสายตาของเธอ เธอขยับไปข้าง ๆ สองสามก้าวอย่างไม่เต็มใจนัก

ผมเห็นสีหน้าประหลาดใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าเธอแทบจะในทันที เมื่อเธอได้ฟังถ้อยคำที่บัวโรตียุดออกมาด้วยเสียงต่ำ ๆ อย่างเร่งรีบ

ในระหว่างนั้น ผมรู้สึกค่อนข้างอึดอัดกระอักกระอ่วน ชลเลนเจอร์ ซึ่งมีไหวพริบพร้อมอยู่เสมอยื่นมือเข้ามาช่วย ด้วยการเสนอบุหรีให้ผม และตั้งข้อสังเกตเรื่องทั่ว ๆ ไปอะไรสักอย่าง เราต่างประหม่นกันและกันและค่อนข้างรู้สึกเห็นใจกัน ผมคิดว่าผมคงเป็นคนประเภทเดียวกับเขามากกว่าชายที่เขารับประทานอาหารกลางวันด้วย และตอนนี้ผมก็มีโอกาสได้สังเกตฝ่ายหลังซึ่งเป็นชายหนุ่มร่างสูง มีเสน่ห์ ค่อนข้างเนียบ จมูกค่อนข้างอวบ และรูปงาม

อย่างยิ่ง ทำทางเขาดูหยิ่งและเฉื่อยเฉื่อย นอกจากนั้น เขายังมีลักษณะ
กล่อนที่ผมนิชอบใจเป็นพิเศษด้วย

จากนั้นผมมองดูฝ่ายหญิงบ้าง เธอนั่งตัวตรงอยู่ตรงข้ามผมบนเก้าอี้
ตัวใหญ่และเฟื่องถอดหมวกออก เธอเป็นผู้หญิงประเภทที่ไม่อาจพบได้ทั่วไป –
เหมือนแม่พระมาดอนนาที่ทำทางเหนื่อยหน่าย นี่คงจะเป็นคำบรรยายที่ดี
ที่สุดแล้ว เธอมีผมสีอ่อนมากจนแทบไร้สี หวีแสงกลางตรงลงมาเหนือใบหู
ก่อนจะรวบเป็นมวยที่ท้ายทอย ใบหน้าขาวซีดและผอมจนเห็นกระดูก – แต่
กลับมีเสน่ห์อย่างน่าประหลาด นัยน์ตาเป็นสีเทาอ่อนจาง ดวงตากลมโต ทำที่
ปลีกตัวดูน่าค้นหา ตอนนี้อยู่กำลังจ้องผม แล้วจู่ๆ เธอก็พูดขึ้นมาว่า

“นั่งก่อนสิคะ – จนกว่าเพื่อนคุณจะจบธุระกับนิค”

เสียงเธอฟังดูตึงๆ เนิบช้า และไม่เป็นธรรมชาติ – แต่ก็มีความน่าสนใจ
น่าประหลาด – เป็นเสียงที่ไพเราะดังกังวาน ผมคิดว่าเธอทำให้ผมรู้สึกว้า เธอ
เป็นบุคคลที่เห็นดีเห็นงามที่สุดเท่าที่ผมเคยพบมา เห็นดีเห็นงามใจ ไม่ใช่กาย
ราวกับเธอพบว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกล้วนว่างเปล่าไร้ค่า

“คุณมักเสียใจดีเหลือเกินที่ช่วยเพื่อนผมตอนที่เขาซื้อเก้าอี้พลาสติกเมื่อเช้านี้”
ผมชี้แจงขณะทำตามข้อเสนอของเธอ

“นิคก็บอกอย่างนั้นล่ะ” สายตาของเธอพินิจพิจารณาผม แต่ยังคงไว้
ซึ่งท่าทีเห็นห่าง “ตอนนี้ซื้อเก้าอี้เขาไม่เป็นไรแล้วใช้ไหมคะ”

ผมรู้สึกตัวว่าหน้าแดง

“แค่เคล็ดชั่วคราวเท่านั้นครับ” ผมอธิบาย

“อ้อ! ดีค่ะ – ฉันดีใจที่ได้ยินว่านิคไม่ได้ทุเรศทั้งหมดขึ้นมา เธอ
เป็นจอมโกหกตัวน้อยๆ ที่สวรรค์ส่งมา น่าทึ่งมาก – มันเป็นพรสวรรค์เลยละ”

ผมแทบไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี ทำทางกระอักกระอ่วนของผมดูจะทำให้
เธอขบขัน

“เธอเป็นเพื่อนเก่าแก่ที่สุดคนหนึ่งของฉันล่ะ” เธอบอก “และฉัน
ชอบคิดเสมอว่าความภักดีข้างเป็นคุณธรรมที่แสนน่าเบื่อ ว่าไหมคะ ส่วนใหญ่
พวกสกอตจะเป็นคนแบบนั้น – ทั้งนิสัยมัธยัสถ์แล้วก็การด่าทอในวันอาทิตย์
แต่นิกนะ เป็นจอมโกหกเลยใช้ไหม จิม อย่างเรื่องที่เธอพูดเป็นตุเป็นตะ

เกี่ยวกับเบรกรถยนต์นั้น - จิมกลับบอกว่าไม่มีอะไรผิดปกติเลย”

ชายรูปหล่อพูดด้วยเสียงทุ้มนุ่ม

“ผมพอรู้เรื่องรถยนต์อยู่บ้างนะ”

เขาหันศีรษะไปเล็กน้อย สิ่งที่อยู่ด้านนอกท่ามกลางรถยนต์คันอื่นๆ คือรถสีแดงคันยาวคันหนึ่ง ที่ดูจะยาวและแดงกว่ารถคันใด หลังคายาวเป็นโลหะขัดเงาแวบ เป็นสุดยอดรถยนต์จริงๆ!

“นั่นรถของคุณหรือครับ” ผมถามโพล่งออกไปอย่างปุบปับ

เขาพยักหน้า

“ครับ”

ผมรู้ว่าเขาพูดอย่างไร่สติดออกไปว่า “แน่นอนอยู่แล้ว!”

ทว่าบิวโรต์กลับมาสวมทับกับเราในตอนนั้นพอดี เขาจับแขนผม รีบโค้งเร็วๆ ให้คนกลุ่มนั้น ก่อนจะดึงผมเดินจากมาอย่างรวดเร็ว

“เรียบร้อยแล้วสหาย เราจะไปเยี่ยมมามาตมัวแซลที่บ้านเอนด์เฮาส์ ตอนหกโมงครึ่ง ตอนนั้นเธอจะขับรถกลับมาแล้ว ใช่ๆ เธอจะต้องกลับมา - อย่างปลอดภัยด้วย”

สีหน้าเขาดูวิตก ส่วนน้ำเสียงก็เป็นกังวล

“คุณพูดอะไรกับเธอหรือ”

“ผมขออนุญาตเข้าพบพูดคุยกับเธอ - โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เธอไม่ค่อยเต็มใจเท่าไหร่นัก - แน่แน่นอนอยู่แล้ว เธอคิดว่า ‘เขาเป็นใครกันนะ - ผู้ชายตัวเล็กคนนี้ เป็นคนไม่เอาไหน เศรษฐีใหม่ หรือว่าผู้กำกับหนัง’ - ผมมองเห็นความคิดนี้วิ่งผ่านสมองเธอเลยละ ถ้าปฏิเสธได้เธอก็คงทำไปแล้ว - แต่มันยาก - พอถามแบบนั้นโดยไม่ทันตั้งเนื้อตั้งตัว ก็เลยยอมได้ง่ายกว่า เธอบอกว่าจะกลับมาภายในหกโมงครึ่ง ซาฮียะ! (นั่นยังโง่งล่ะ!)”

ผมบอกว่าถ้าอย่างนั้นก็คงจะดี แต่เขาตอบสนองคำพูดของผมอย่างไม่ใส่ใจนัก บิวโรต์มีท่าทางกระวนกระวายอยู่ไม่สุขเหมือนเสียดิจัน เขาเดินวนไปมาในห้องนั่งเล่นของเราตลอดป้าย พลังพิมพ์อะไรกับตัวเองและจัดข้าวของเครื่องตกแต่งในห้องเข้าไปเข้ามาไม่รู้จักจบ พอผมพูดกับเขา เขาก็

ได้แต่โบกมือและส่ายศีรษะ

ในที่สุดเราก็ออกจากโรงแรมตอนยังไม่ทันจะหกโมงดี

“มันดูเหลือเชื่ออะ” ผมพูดขึ้นขณะที่เราเดินลงบันไดเนลียง “การพยายามยิงใครก็ตามในสวนของโรงแรมนะ มีแต่คนบ้าเท่านั้นแหละที่จะทำเรื่องอย่างนี้”

“ผมไม่เห็นด้วยกับคุณนะ ถ้ามีเงื่อนไขอย่างหนึ่ง มันก็จะกลายเป็นการกระทำที่ปลอดภัยพอสมควรทีเดียว อันดับแรก ในสวนไม่มีคน คนที่มาพักตามโรงแรมก็เหมือนฝูงแกะนั่นแหละ มีธรรมเนียมว่าผู้ที่มาพักจะต้องนั่งบนเฉลียงที่มองออกไปเห็นอ่าว – เอเบียง ดังนั้นทุกคนก็เลยพากันไปนั่งบนเฉลียง เพียงแต่ผมชอบทำอะไรไม่เหมือนใคร จึงเลือกนั่งตรงมุมที่มองออกไปเห็นสวน ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่เห็นอะไรเลย มีที่ให้หลบซ่อนมากมาย คุณคงสังเกตเห็น – ทั้งต้นไม้ใหญ่ ดงต้นปาล์ม พุ่มไม้ที่กำลังออกดอก ไม่ว่าใครก็ซ่อนตัวได้อย่างสบาย และไม่มีที่สังเกตในขณะรอให้มอดมัวแซลเดินผ่านมาทางนี้ แล้วเธอก็จะต้องมาทางนี้ด้วย การมาทางถนนจากบ้านเอนด์เฮาส์จะไกลกว่าเยอะ มาดมัวแซลนิค บักลีย์ นะเป็นคนประเภทที่ชอบมาสายก็เลยใช้ทางลัด!”

“ถึงอย่างนั้นความเสี่ยงก็มหาศาลเลยนะ อาจมีคนเห็นเขาเข้า – แล้วก็ไม่มีการทำให้การยิงดูเหมือนเป็นอุบัติเหตุได้ด้วย”

“ใช่ – ไม่เหมือนกับเป็นอุบัติเหตุ”

“คุณหมายความว่ายังไง”

“ไม่มีอะไร – แค่คิดอะไรนิดหน่อยนะ ผมอาจจะมึนหรือไม่มีเหตุผลรองรับก็ได้ ทั้งเรื่องนั้นไว้อ่อนล้าครุ่นเถอะ มีประเด็นที่ผมเพิ่งพูดไปเมื่อไม่กี่วันไซ้ที่จำเป็น”

“ซึ่งก็คือ?”

“คุณต้องบอกผมได้อยู่แล้วสิ เฮสติงส์”

“ผมไม่อยากแย่งชิงความพึงพอใจในการได้แสดงความฉลาดมาจากคุณหรอกนะ!”

“โอ้! ทั้งกระแนะกระแหน! ประชดประชัน! เอาละ สิ่งที่คุณขึ้นมา

ในสายตาก็คือ แรงจูงใจไม่สามารถเห็นได้ชัด ถ้ามันเห็นได้ชัด – ที่นี้ความเสี่ยงก็จะมากเกินกว่าจะยอมเสี่ยงอย่างแท้จริง! ผู้คนจะพูดกันว่า ‘ฉันสงสัยจริงๆ ว่าเป็นฝีมือคนนั้นคนนี้หรือเปล่า คนนั้นคนนี้อยู่ไหนตอนที่ยิง’ ไม่ฉลาดกร – ผมควรจะเรียกว่าที่ฉลาดกรลิ – ไม่มีทางเป็นคนที่เห็นได้ชัดได้ และนั่นก็คือเหตุผลที่ทำให้ผมกลัวไล่ เฮสติงส์! ใช่แล้ว นาทีนี้ผมกำลังกลัว ผมปลอบใจตัวเองว่า ‘พวกเธอมีกันสี่คน ไม่มีทางเกิดอะไรขึ้นได้หรอกเวลาที่พวกเธอทั้งหมดอยู่ด้วยกัน ไม่นั่นก็บ้าแล้ว!’ และตลอดเวลาผมก็ยังกลัวอยู่นั่นเอง ‘อุบัติเหตุ’ พวกนั้นนะ – ผมอยากฟังเรื่องราวทั้งหมด!”

จู่ๆ เขาก็หันกลับไป

“ยังมีเวลาอยู่ เราจะไปอีกทางโดยใช้ถนนนะ ส่วนนี้ไม่มีอะไรจะบอกเราหรอก ไปสำรวจจุดเส้นทางปกติสู่บ้านเอนด์เฮลส์กัน”

เส้นทางของเราทอดออกจากประตูด้านหน้าของโรงแรม แล้วขึ้นเนินชันทางขวามือ ที่ยอดเนินมีถนนเล็กๆ ติดป้ายไว้บนกำแพงว่า ‘ไปบ้านเอนด์เฮลส์เท่านั้น’

เราเดินไปตามถนนสายนั้น หลังจากผ่านไปไม่กี่ร้อยหลา ถนนก็หักเลี้ยวอย่างกะทันหันและสิ้นสุดลงตรงประตูทางเข้าเก่าโรม ซึ่งถ้าทาสีก็คงจะดูดีขึ้น

ทางขวามือด้านในประตูมีกระท่อมหลังหนึ่ง กระท่อมนี้ขัดแย้งกับประตูทางเข้าและสภาพของถนนในบ้านที่มีหญ้าขึ้นรกอย่างยิ่ง ส่วนเล็กๆ รอบกระท่อมสะอาดเรียบร้อยไร่ที่ตี กรอบหน้าต่างเพิงทาสีใหม่เมื่อไม่นานมานี้ และมีม่านสีสดใส่สะอาดตาอยู่ที่หน้าต่างด้วย

ชายสวมเสื้อนอกแบบมีเข็มขัดคนหนึ่งก้มอยู่เหนือแปลงดอกไม้ เขายืดตัวขึ้นตรงเมื่อประตูส่งเสียงเอี๊ยด และหันมามองดูเรา เขาอยู่ในวัยราวหกสิบ สูงหกฟุตเป็นอย่างน้อย รูปร่างแข็งแรง ใบหน้ากร้านแดดลม คีระะล้านแทบสนิท ดวงตาสีน้ำเงินสดใสเป็นประกาย ท่าทางเขาดูเป็นมิตรทีเดียว

“สวัสดีตอนบ่ายครับ” เขาเอ่ยทักขณะที่เราเดินผ่าน

ผมทักตอบ และขณะที่เราเดินไปตามถนนทางเข้าบ้าน ผมก็รู้สึกตัวว่า

นัยน์ตาสีน้ำเงินคู่นั้นพิจารณาแผ่นหลังของเราด้วยความสงสัย

“ผมอยากรู้จัก” บัวโรต์เอ่ยอย่างครุ่นคิด

เขาพูดค้างไว้แค่นั้นโดยไม่ยอมอธิบายว่าอยากรู้อะไร

ตัวบ้านมีขนาดใหญ่และดูค่อนข้างน่าหดหู่ มีหมูไม้ใหญ่ขึ้นบัง
กิ่งก้านทอดยาวตะหง่านเห็นได้ชัดว่าอยู่ในสภาพต้องการซ่อมแซม
อย่างยิ่งยวด บัวโรต์กวาดตามองบ้านด้วยสายตาประเมินก่อนจะลั่นกระดิ่ง –
เป็นกระดิ่งแบบโบราณที่ต้องอาศัยแรงดึงมหาศาลจึงจะเกิดเสียง และเมื่อ
เริ่มดังแล้วก็จะดังสะท้อนอย่างเคร้าส์ร้อยไปเรื่อย ๆ

หญิงกลางคนผู้หนึ่งมาเปิดประตู – “หญิงท่าทางเรียบร้อยในชุดดำ” –
ผมรู้สึกว่าจะบรรยายเธอเช่นนั้น เธอมีท่าทางน่านับถืออย่างยิ่ง ดูค่อนข้าง
เคร้า และไม่สนใจใยดีอะไรโดยสิ้นเชิง

เธอบอกว่าคุณบัลลีย์ยังไม่กลับมา บัวโรต์อธิบายว่าเรามีนัดกับหญิงสาว
เขาพบความยากลำบากเล็กน้อยในการพูดเข้าประเด็น เพราะเธอเป็นคน
ประเภทที่มักจะแวงคนต่างชาติไว้ก่อน อันที่จริงผมต้องขอชมตัวเองด้วย
เพราะรูปลักษณ์ของผมทำให้สถานการณ์เปลี่ยนไป เราได้รับอนุญาตให้เข้าไป
ในห้องรับแขกเพื่อรอคุณบัลลีย์กลับมา

ในห้องนี้ไม่มีบรรยากาศเคร้าส์ร้อยแต่อย่างใด ห้องหันหน้าสู่ทะเลและ
ได้รับแสงอาทิตย์เต็มที่ มั่นแก่โทรมและเผยให้เห็นสิ่งตกแต่งหลากหลาย
สไตล์ที่ขัดแย้งกัน – ทั้งแบบสมัยใหม่ราคาถูก หักซ้อนกับแบบวิกตอเรีย
อันซิงซัง ผ้าม่านเป็นผ้ายกดอกสีซีดจาง แต่ผ้าคลุมโต๊ะเป็นของใหม่สีสดใส
หมอนอิงลายจุดฉาดบาดตา บนผนังแขวนรูปคนในครอบครัว ผมคิดว่า
บางคนหน้าตาดีมากที่สุด มีเครื่องเล่นแผ่นเสียงกับแผ่นเสียงวาระกะระกะ
มีวิทยุแบบพกพาอยู่เครื่องหนึ่ง แทบไม่มีหนังสือเลย นอกจากนี้ยังมี
หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งเปิดกางอยู่ตรงปลายโซฟา บัวโรต์หยิบมันขึ้นมา – แล้ว
วางลงพร้อมกับทำหน้าแบ่ มันคือหนังสือพิมพ์ *วีคลี่เฮอรัลด์แอนด์ไคเร็กทอรี*
ของเซนต์ลู ะไรบางอย่างบังคับให้เขาหยิบมันขึ้นมาเป็นครั้งที่สอง เขา
กำลังกวาดตาดูคอลัมน์หนึ่งตอนที่ประตูเปิดออก และนิค บัลลีย์ เดินเข้ามา
ในห้อง

“เอาน้ำแข็งมา เอลเลน” เธอร้องบอกข้ามไหล่ไป จากนั้นก็หันมาพูดกับเรา

“เอลละคะ ฉันอยู่ที่นี่แล้ว - ฉันสลัดคนอื่น ๆ ทิ้งไปหมด อยากจะตายอยู่แล้วนะเนี่ย ฉันเป็นนางเอกที่หายตัวไปนาน ซึ่งกำลังเป็นที่ต้องการอย่างยิ่งในหนังเสียงหรือใจ ทำทางคุณจริงจังมากเลยนะ” - เธอพูดกับบิวโรต์ - “จนฉันรู้สึกว่ามีเส้นทางเป็นของตัวเองไปได้ ยื่นข้อเสนองามๆ ให้ฉันด้วยล่ะ”

“อหิจา! มาดมัวเซล -” บิวโรต์เริ่ม

“อย่าบอกว่าเป็นเรื่องตรงกันข้ามนะคะ” เธอขอร้องเขา “อย่าบอกนะว่าคุณเป็นนักวาดภาพขนาดจิ๋ว และอยากให้ฉันซื้อสักชิ้น แต่ไม่หรอกนะ - คุณไว้หนวดอย่างนั้นและพักที่มาเจสติก ซึ่งอาหารแย่ที่สุดและราคาสูงที่สุดในอังกฤษ - ไม่ละ เป็นไปไม่ได้หรอก”

หญิงที่เปิดประตูให้เราเดินเข้ามาในห้องพร้อมกับน้ำแข็งและถาดวางขวดเครื่องดื่ม นิกผสมค็อกเทลอย่างคล่องแคล่วขณะที่ปากก็ยังพูด ผมคิดว่าในที่สุดความเรียบของบิวโรต์ (ซึ่งไม่สมกับเป็นเขาเอาเสียเลย) ก็ทำให้เธอรู้สึก เธอหยุดค้างขณะรินเครื่องดื่มใส่แก้วและพูดเสียงหัวเราะ

“คุณไม่เป็นอะไรนะคะ”

“นั่นแหละคือสิ่งที่ผมอยากให้เป็น - ไม่เป็นอะไรนะครับ มาดมัวเซล” เขารีบค็อกเทลจากมือเธอ “แต่สุขภาพอันดีของคุณครับ มาดมัวเซล - แต่สุขภาพอันดีต่อไปของคุณ”

หญิงสาวไม่ใช่คนโง่ ความหมายที่แฝงในน้ำเสียงของเขาไม่รอดพ้นการสังเกตของเธอไปได้

“มี - มีเรื่องอะไรหรือคะ”

“ครับ มาดมัวเซล นี่...”

เขายื่นมือที่มีลูกกระสุนนัดนั้นบนฝ่ามือออกไปหาเธอ หญิงสาวหยิบมันขึ้นมา คิ้วขมวดมุ่นด้วยความฉงน

“คุณรู้ไหมว่านี่คืออะไร”

“ฉันรู้แน่นอนค่ะ ลูกกระสุนไง”

“ใช่เลยครับ มาดมัวเซล - สิ่งที่ยิงผ่านหน้าคุณไปเมื่อเช้านี้ไม่ใช่ตัวต่อ

หรรอครับ - มันคือลูกกระสุนนี่”

“หมายความว่า - มีคนร้ายโง่ๆบางคนยิงปืนในสวนของโรงแรมหรือคะ”

“ดูท่าจะเป็นอย่างนั้น”

“แหม ให้ตายสิ” นิกพูดตรงไปตรงมา “ชีวิตฉันนี่ดูเหมือนจะมีเทพคอยพิทักษ์ นี่ครั้งที่สี่แล้วนะ”

“ครับ” บัวโรต์ว่า “นั่นคือครั้งที่สี่ ผมอยากฟังเกี่ยวกับ - อุบัติเหตุอีกสามครั้งครับ มาดมัวแซล”

เธอจ้องหน้าเขา

“ผมอยากให้นึกใจมากๆ นะครับ มาดมัวแซล ว่ามันเป็น - อุบัติเหตุ”

“อ้าว แน่หนอนอยู่แล้ว! มันจะเป็นอะไรอื่นไปได้คะ”

“มาดมัวแซล ผมขอให้คุณทำใจเตรียมรับเรื่องไม่คาดฝันอย่างยิ่งไว้นะครับ ถ้ามีคนพยายามจะเอาชีวิตคุณล่ะ”

การตอบสนองทั้งหมดของนิกต่อคำพูดนี้คือการระเบิดหัวเราะออกมาเท่านั้น ความคิดนี้ดูจะทำให้เธอขบขันอย่างยิ่ง

“ช่างเป็นความคิดที่มหัศจรรย์เหลือเกิน! นี่คุณ คุณคิดว่าใครจะพยายามเอาชีวิตฉันกันคะ ฉันไม่ใช่ทายาทสาวสวยที่พอตายก็จะมีคนได้มรดกเป็นล้านๆ นะ ฉันล่ะอยากให้ใครสักคนพยายามฆ่าฉันเสียจริง - นั่นคงจะตื่นเต้นน่าดู แต่ฉันกลัวว่าคงไม่มีหวังหรอก!”

“มาดมัวแซล คุณพอจะเล่าเรื่องอุบัติเหตุพวกนั้นให้ผมฟังได้ไหมครับ”

“ได้สิคะ - แต่มันไม่มีอะไรเลยนะคะ แค่เรื่องโง่ๆเท่านั้นเอง มีภาพหนักๆ ภาพหนึ่งแขวนอยู่เหนือเตียงของฉัน มันหล่นลงมาตอนกลางคืน ช่างบังเอิญโดยแท้ที่ฉันเผชิญได้ยินเสียงลมพัดประตูดังปังๆ ที่ไหนสักแห่งในบ้าน ก็เลยลงไปหาและปิดมันเสีย - ทำให้รอดไปได้ ไม่งั้นรูปคงหล่นพาดหัวฉันยุบแน่ นั่นคือครั้งที่หนึ่ง”

บัวโรต์ไม่ยิ้ม

“เล่าต่อสิครับ มาดมัวแซล ผ่านไปยังครั้งที่สองเลยครับ”

“อ้อ นั่นยิ่งไม่มีอะไรเข้าไประการเลยคะ คือมีทางที่ใต้ลงหน้าผาไปที่ทะเล ฉันชอบลงไปทางนั้นเพื่อไปเล่นน้ำ มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งที่เราผลัก

ให้หลุดจากที่ได้ ที่นั่นมันก็เกิดหลุดออกมายังไม่รู้ และร่วงลงมาเสียงดังเซียว
เฉียดผ่านฉันไปแค่คิดเดียวเอง ส่วนครั้งที่สามค่อนข้างต่างออกไปค่ะ
มีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นกับเบรกรถ - ฉันไม่รู้หรอกว่าจะอะไร - คนที่อยู่เขา
อธิบาย แต่ฉันไม่เข้าใจ ที่นี้ถ้าฉันขับผ่านประตูร่วงเนินไป มันก็จะเบรค
ไม่อยู่ แล้วฉันก็คงขับชนศาลาว่าการของเมืองพังยับเยิน ตัวศาลาว่าการ
อาจเสียหายนิดหน่อย ส่วนฉันน่าจะตายแน่นอน แต่ฉันติดนิสัยชอบลืมนึกของ
ไวข้างหลังเสมอ ก็เลยเลี้ยวรถกลับ แล้วชนกับรั้วลอเรลเท่านั้น”

“คุณบอกไม่ได้ใช่ไหมครับว่าปัญหาเกิดจากอะไร”

“คุณไปถามพวกที่อยู่มอเตอร์การาจได้เลยค่ะ พวกเขารู้แน่ เป็นอะไร
บางอย่างง่าย ๆ แล้วก็อุปกรณ์สักอย่างที่ถูกขันนอตออกน่ะค่ะ ฉันว่านะ
ฉันสงสัยว่าลูกชายของเอลเลน (คนสนิทของฉันที่เปิดประตูรับพวกคุณ
มีลูกชายเล็ก ๆ คนหนึ่งค่ะ) ไปยุ่งกับมันหรือเปล่า พวกเด็กผู้ชายชอบรุ่มรวย
กับรถยนต์จริง ๆ นะคะ แน่นอนว่าเอลเลนสาบานว่าแกไม่เคยเข้าใกล้รถเลย
ฉันคิดว่าบางสิ่งบางอย่างคงต้องหลวมหลุดออกมาแน่ ไม่ว่ามอเตอร์จะหลุด
ยังไงก็ตาม”

“โรงรถของคุณอยู่ตรงไหนครับ มาดมัวแซล”

“ที่อีกด้านของตัวบ้านค่ะ”

“มันล็อกไว้เสมอหรือเปล่าครับ”

ดวงตาของนิกเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ

“โอ! เปล่าค่ะ ไม่ได้ล็อกอยู่แล้ว”

“ไม่ว่าใครก็อาจเข้าไปยุ่งกับรถโดยไม่มีคนเห็นใช่ไหมครับ”

“เอ้อ - ค่ะ - ฉันคิดว่าอย่างนั้น แต่มันช่างเหลวไหลล้นดี”

“ไม่เลยครับ มาดมัวแซล มันไม่ได้เหลวไหล คุณไม่เข้าใจ คุณกำลัง
ตกอยู่ในอันตราย - อันตรายร้ายแรงด้วย ผมขอบอก ผมนี่แหละ! คุณไม่รู้
ว่าผมเป็นใครใช่ไหม”

“ค่ะ” นิกพูดเสียงปนหอบ

“ผมชื่อแอร์กูล บัวโรต์”

“โอ!” นิกพูดด้วยน้ำเสียงค่อนข้างราบเรียบ “โอ ค่ะ”

“คุณรู้จักชื่อผมใช่ไหม”

“รู้จักค่ะ”

เธอขยับตัวอย่างอึดอัด แว่ถูกตามล่าปรากฏขึ้นในดวงตา บัวโรต์
สังเกตเธออย่างตั้งใจ

“ท่าทางคุณไม่สบายใจ ผมเดาว่านั่นหมายความว่า คุณไม่ได้อ่านหนังสือ
ของผมใช่ไหม”

“อ้อ – ไม่ค่ะ – คือไม่ได้อ่านทุกเล่มนะ แต่ฉันรู้จักชื่อนี้แน่นอน”

“มาดมัวเชล คุณเป็นจอมโกหกตัวน้อยๆ ที่แสนสุภาพนะ” (ผมสะดุ้ง
นึกถึงถ้อยคำที่พูด ณ โรงแรมมาเจสติคหลังอาหารกลางวันนั้น) “ผม
ลืมนี่ไป – คุณยังเด็กอยู่เลย – คุณคงไม่เคยได้ยินหรอก ชื่อเสียงนะผ่านไป
รวดเร็วจะตาย – เพื่อนผมคนนี้จะบอกคุณเอง”

นิคมองดูผม ผมกระแอมกระไอ รู้สึกกระดากอยู่บ้าง

“เมอซีเออร์บัวโรต์เป็น – อ้อ – เคยเป็น – นักสืบผู้ยิ่งใหญ่” ผมอธิบาย

“อา! เพื่อนรัก” บัวโรตร้อง “นั่นคือทั้งหมดที่คุณสรรหามาพูดได้ฉันรี
แมตติ้งส์! (แต่พูดอย่างนี้!) พูดกับมาดมัวเชลสิว่าผมเป็นนักสืบที่ไม่มีใคร
เหมือน ไร้เทียมทาน นักสืบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา!”

“ตอนนี้ไม่จำเป็นแล้วละ” ผมพูดเสียงเย็นชา “คุณบอกเธอเองแล้วนี่”

“อา ใช่ แต่ถ้ารักษาอาการถ่อมตัวไว้ได้ก็จะดีกว่า คนเราไม่ควร
ร้องเพลงสรรเสริญตัวเองนี่”

“คนเราไม่ควรเลื่องลือแล้วก็ต้องเท่าเองด้วย” นึกเห็นพ้องด้วยท่าทาง
แสร้งทำเป็นเห็นใจ “ว่าแต่ใครเป็นสุนัขคะ ฉันเดาว่าคงเป็นคุณหมอวัตสัน
ละสิ”

“ผมชื่อเฮสติงส์ครับ” ผมพูดเสียงเย็นชา

“ยุทธการ – 1066”¹ นึกพูด “ใครว่าฉันไม่มีการศึกษาคะ เอาละค่ะ
เรื่องทั้งหมดนี้มันน่าอัศจรรย์เกินไป เกินไปจริงๆ คุณคิดว่ามีใครอยาก

¹ มีอีกชื่อเรียกว่า ยุทธการที่เฮสติงส์ (Battle of Hastings) คือเหตุการณ์รบครั้งสำคัญ
ที่เกิดขึ้นในวันที่ 14 ตุลาคม ปี 1066 ใกล้กับเมืองเฮสติงส์ในประเทศอังกฤษ

กำจัดฉันทั้งจริงๆ หรือคะ มันคงตื่นเต้นเร้าใจน่าดู แต่แน่ละ เรื่องพรรคนั้นไม่เกิดขึ้นจริงหรอก มีแต่ในนิยายเท่านั้นแหละ ฉันคาดว่าเมอซีเออร์ปัวโรต์ก็คงเหมือนคล้ายแพทย์ที่คิดหาเรื่องผ่าตัดขึ้นมาเอง หรือไม่ก็เหมือนหมอที่เจอโรคอะไรที่ไม่รู้จักสักโรค แล้วก็อยากให้ทุกคนป่วยเป็นโรคนั้นกันหมด”

“ซาเครตงแนร์! (ให้ตายเถอะ!)” ปัวโรต์คำรามลั่น “นี่คุณพูดจริงหรือ หม่อมสาวอย่างพวกคุณสมัยนี้ จะไม่มีเรื่องอะไรทำให้คุณรู้สึกจริงจังขึ้นมาได้เลยหรือ มันไม่น่าใช้เรื่องตลกนะ มาดมัวแซล ถ้าคุณนอนเป็นศพสวยงามอยู่ในสวนของโรงแรมโดยมีรูเล็กๆ ทะลุศีรษะแทนที่จะเป็นหมวกนะ คุณคงหัวเราะไม่ออกแน่ – ไซ้ไหมล่ะ”

“มีคนได้ยินเสียงหัวเราะแปลก ๆ เหมือนมาจากโลกอื่นระหว่างการเข้าทรงนะ” นิกพูด “พูดจริงๆ นะคะ เมอซีเออร์ปัวโรต์ – คุณใจดีมีเมตตามากเลยคะ – แต่เรื่องทั้งหมดนี้ต้องเป็นอุบัติเหตุแน่นอน”

“คุณนี่ดูเหมือนซาตานเลยนะ”

“ฉันได้ชื่อนี้มาก็จากเรื่องนั้นแหละ ผู้คนเชื่อกันมากว่าปู่ฉันขายวิญญาณให้ซาตาน ใครๆ แล้วยังเรียกท่านว่านิกเฒ่า ท่านเป็นตาแก่จอมโหดทีเดียว – แต่ก็ตลกมากด้วย ฉันบูชาท่าน ไปไหนมาไหนกับท่านตลอด ก็เลยมีคนเรียกเราว่านิกเฒ่ากับนิกสาว ชื่อจริงของฉันคือแม็กดาลาค่ะ”

“เป็นชื่อที่ไม่ค่อยเจอนะครับ”

“คะ เป็นชื่อประจำตระกูลนะ เคยมีคนชื่อแม็กดาลาหลายคนในตระกูลบักลีย์ ตรงโน้นก็มีอยู่คนหนึ่ง”

เธอพยักพยับไปที่ภาพหนึ่งบนผนัง

“อา!” ปัวโรต์ร้อง แล้วมองดูภาพเหมือนที่แขวนอยู่เหนือหิ้งเตาผิง ก่อนจะพูดว่า

“นั่นปู่ของคุณไซ้ไหมครับ มาดมัวแซล”

“ไซ้คะ เป็นภาพที่ดึงดูดสายตาามากเลยจริงไหมคะ จิม ลาซาร์ส เคยเสนอขอซื้อ แต่ฉันไม่ยอมขายหรอก ฉันรักนิกเฒ่าคะ”

“อา!” ปัวโรต์รีบไปรวานาที่หนึ่ง จากนั้นก็พูดเสียงจริงจังยิ่ง

“เรอเวอนงอาโนมูตง (เรากลับไปคุยเรื่องเดิมต่อเถอะ) ฟังนะครับ

มาดมัวแซล ผมขอวิงวอนให้คุณจริงจัง คุณตกอยู่ในอันตราย วันนี้มีใครบางคนยิงใส่คุณด้วยปืนมาเซอร์--”

“ปืนมาเซอร์หรือคะ--”

เธอตกใจไปชั่วครู่

“ครับ ทำไมรี คุณรู้จักใครที่มีปืนมาเซอร์หรือครับ”

เธอยิ้ม

“ฉันเองก็มีกระบอกหนึ่งคะ”

“คุณมีงั้นรี”

“คะ - ของพ่อฉันนะ เขาเอามันกลับมาจากสงคราม มันอยู่ที่นี้มานับแต่นั้น ฉันเพิ่งเห็นมันเมื่อวันก่อนนี้เองในลิ้นชักนั้น”

เธอชี้โต๊ะลิ้นชักแบบโบราณตัวหนึ่ง จากนั้นก็เดินข้ามห้องไปที่โต๊ะแล้วดึงลิ้นชักออกจากราวกับคิดอะไรขึ้นมาได้ สีหน้าเธอแปรเปลี่ยนเป็นว่างเปล่า เสียงที่พูดมีความรู้สึกใหม่เจือปนอยู่

“โอ!” เธอพูด “มัน - มันหายไปแล้วคะ”

**บ้านเอนด์เฮาส์ที่เขียนส่งกลับกลายเป็นเวทีของเงามรณะ
ที่แม้แต่ยอดนักสืบยังไม่อาจต้านทาน!**

บิก บักลีย์ หญิงสาวเจ้าของบ้านริมผาใบเมืองเซนต์ลูรูดชีวิตจากอุบัติเหตุ
ที่เกือบคร่าชีวิตถึงสามครั้ง **แอิร์ธล ปิวโรต์** นักสืบผู้เฉียบแหลมจึงเริ่มสืบหาเบื้องหลังว่า
มันคือโชคร้ายหรือแผนลวงที่วางไว้อย่างชาญฉลาดกับแม่

เพื่อที่จะหาคำตอบสำหรับปริศานี้ เขาต้องขุดคุ้ยประวัติอันดำมืดของบ้านเอนด์เฮาส์
แต่ยิ่งสืบลึกลงไปมากเท่าไร เขาก็ยิ่งมั่นใจว่าฆาตกรจะลงมืออีกครั้งในไม่ช้า
และคราวนี้นักออาจจะไม่โชคดีรอดชีวิตเหมือนครั้งที่ผ่านๆมา...

ใครคือผู้ล่าและใครคือผู้ลวง ในกับดักร้ายที่พร้อมจะพลิกชะตาทุกชีวิตนี้
และปิวโรต์จะรอดพ้นจากบ้านพิลึกที่เต็มไปด้วยการหลอกลวงหรือไม่

**พบกับผลงานชิ้นเยี่ยมของอการา คริสตี้ ที่จะทำให้คุณตั้งคำถามกับทุกอย่าง
และตื่นเต้นไปกับทุกจังหวะของการไขปริศนา!**

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7433-9

ทดลองอ่าน

Illustration: Ranuth Tong

255 บาท

